

Hudba Modlitba pro Martu

Edita: „Radim Jauker, celoživotní skaut a odpůrce komunismu, účastník demonstrací a sametové revoluce prožil své dětství v Českých Budějovicích. Když mu bylo 12 let založili s kamarády skautský oddíl Modrá hvězda. Myšlenky skautingu ho ovlivnily v politických názorech. Rodiče ho v nich ale nepodporovali.”

„Ale mí rodiče byli tuhá konformisti, vždycky mi říkali jako všichni, „drž hubu a krok“, jdi do pionýra, jdi do strany, bude ti dobře a rozhodně mě nepodporovali v ničem. Ale ž tomu komunismu nefandili a poslouchali Svobodnou Evropu, to byla taky pravda.”

„První postih za jeho postoje přišel už na střední škole. Spolužákům tehdy přinesl k podepsání Petici Sněžka proti stavbě nové lanové dráhy a restaurace na vrcholu hory.

„Já jsem potom přišel do školy za tejdén a čekalo na mě StB v ředitelně a měl jsem s nima pohovor. Byl tam ředitel školy a dva policajti a ptali se mě kde jsem to vzal a proč jsem to udělal. Jestli si uvědomuju jaký živlové za tím stojí., to byla ta charta, že jo, Havel a tihleti. No a já jsem tenkrát řekl, protože jsem měl před maturitou, že jsem to jako nevěděl, že jsem to dělal kvůli Krkonošům, takže jsem se z toho jako trochu vylhal, z týhle věci. Takže se to dál nevyšetřovalo. Ředitel mi dal podmínku, že ještě něco, tak nepudu k maturitě a řekl, že mi nedá doporučení na nějaký vysoký školy, který jsem chtěl.“

Edita: „Postihy ve škole ho ale neodradily od účasti na protikomunistických demonstracích.“

“Jednou jsem se bál, jednou nás jakoby ty policajti honili v těch blocích obytných domů a my jsme vběhli do nějakého činžáku, a vyběhli jsme až do pátého, čtvrtého na Novým Městě a voni tam pustili psy za náma a otevřeli dvěře a pustili tam ty psy. Oni měli psy a oni běhali nahoru a štěkali. To se rozléhalo celou chodbou a oni se zastavili ve třetím nebo je chlapi odvolali, a ty psi nás přijdou vyštěkat a pokousat, to jsem měl největší strach.

Štěpán: „Situace se přiostrčila, stále více lidí bylo s režimem nespokojeno. Pan Jauker byl přímým účastníkem událostí na Národní třídě

v listopadu 1989.“

„Cítil jsem se skvěle, tam byla cítit ta síla a euforie, to byla euforie svobody, jo. Já jsem se cítil skvěle a ničeho jsem se nebál. Dav je silnej. Cítíte revoluci, to je krásnej pocit. Nebál jsem se a chtěl jsem, abychom šli na Václavák, na Hrad, abychom se s nima konfrontovali. My jsme se chtěli s nima poprat.”

Edita: „Pan Jauker se okamžitě zapojil do studentské stávk, která následovala. Lidé na venkově neměli tušení co se v Praze děje. Jel jim tedy říct bližší informace. Na cestě si nečekaně stopl Stbáka.“

“Říkalo se že kontrolujou vlaky a tam ty lidi chytaj. Takže jsem jako jeli stopem abychom tomu jako unikli. My jsme si jako stopli auto, do těch jižní Čech, do těch Budějovic, měli jsme ty plakáty a ten

materiál a s tím šoférem, řidičem jsme se bavili o tom, o tý politice a on tak poslouchal a vyzvídal hodně. A jen tak jako se ptal hodně a já jsem říkal, víte pane nejhorší jsou ty estébáci, ty my nenávidíme. A on jako zastavil a řekl, abyste věděli hoši, tak já jsem ten estébák.”

“Hele kluci, my ze 13. oddělení jsme s váma, takže to bylo absurdní že estebak řekl, kluci já vám věřím a já vám tam ty plakáty dovezu a jedeme do těch Budějovic.”

Edita: Nebýt mladých lidí, žili bychom dál v komunismu a pan Jauker by si přál, aby jim nechyběla odvaha ani v budoucnu.

“Je myslím důležitý to, aby mladí lidi vždycky byli to, kteří chtějí věci měnit, a nebojí se riskovat a nebojí se jít do střetu s něčím, co je špatně, a zrovna v týchletý době to byli mladí lidi, kteří s tím masově přišli a tu generace našich otců a matek s tím úplně nepřišli. Je skvělý pokud mladí lidi pořád jako jsou ochotí riskovat a jsou ochotní čelit špatným věcem a jsou ochotní si pro něco jít a za něco se postavit a byl bych rád, kdyby to bylo tak i v dalších generacích. !